USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase, v právní věci žalobce: **I. H.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 1. 2022, č. j. 18 Az 36/2021 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu, **se nepřiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 8. 2021 č. j. MV-135763-2/OAM-2021, zastavil řízení o další opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany (v pořadí již páté) podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Ostravě (dále též „krajský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem. Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost.

[3] Kasační stížnost není přípustná.

[4] Podle § 32 odst. 7 písm. a) zákona o azylu je nepřípustná kasační stížnost *v případě další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.* Toto ustanovení bylo do zákona o azylu vloženo zákonem č. 274/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, s účinností ode dne 2. 8. 2021.

[5] Z obsahu správního spisu plyne, že se jedná o v pořadí již pátou žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany. Poprvé stěžovatel požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 16. 11. 2016. Rozhodnutím ze dne 29. 5. 2017 nebyla stěžovateli mezinárodní ochrana udělena. Podruhé požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 4. 12. 2017. Řízení o této žádosti bylo zastaveno rozhodnutím ze dne 8. 3. 2018 dle § 25 písm. j) zákona o azylu. Třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel podal dne 28. 8. 2018. Řízení o této žádosti bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu pro nepřípustnost žádosti podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona (žalovaný neshledal důvody pro opakované posouzení žádosti stěžovatele). Počtvrté požádal stěžovatel o udělení mezinárodní ochrany dne 28. 6. 2021. Řízení o ní bylo rozhodnutím ze dne 7. 7. 2021 rovněž zastaveno, a sice podle § 11a odst. 3 zákona o azylu z důvodu další opakované žádosti. Nyní projednávaná žádost o udělení mezinárodní ochrany byla stěžovatelem podána dne 24. 8. 2021 a řízení o ní bylo zastaveno žalobou napadeným rozhodnutím. Není tedy sporu, že v nyní projednávané věci se jedná o další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany [byť v pořadí druhá žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu nezapočítává].

[6] Stěžovatel podal nyní projednávanou žádost o udělení mezinárodní ochrany až za účinnosti § 32 odst. 7 písm. a) zákona o azylu. Řízení o žalobě a nynější řízení o kasační stížnosti byla tudíž také zahájena až po nabytí účinnosti zákona č. 274/2021 Sb. Ve věci se tedy uplatní výše citovaný § 32 odst. 7 písm. a) zákona o azylu, podle kterého není kasační stížnost přípustná. Nejvyšší správní soud ji proto odmítl [§ 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.].

[7] Na tento závěr nemá vliv ani nesprávné poučení o možnosti podat kasační stížnost, které je uvedeno v napadeném rozsudku. Její nepřípustnost je dána zákonem, a nemůže ji proto založit „pouhé“ nesprávné poučení krajského soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2004, č. j. 3 Ads 37/2004 - 36, a především ze dne 8. 12. 2021, č. j. 3 Azs 331/2021 - 16, a ze dne 9. 11. 2021, č. j. 6 Azs 282/2021 -38, ve kterých se Nejvyšší správní soud zabýval totožnou situací jako v případě stěžovatele).

[8] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku, neboť odmítnutím kasační stížnosti se stal tento návrh bezpředmětným; nadto je-li kasační stížnost nepřípustná, je nepřípustná od počátku, a není proto ani prostor pro úvahy, že by nepřípustné kasační stížnosti měl být odkladný účinek přiznán.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[10] Nejvyšší správní soud dále rozhodl o odměně advokáta Mgr. Ladislava Bárty, který byl stěžovateli ustanoven jako zástupce usnesením krajského soudu ze dne 4. 10. 2021, č. j. 18 Az 36/2021 - 18, a na základě § 35 odst. 10, věty poslední, s. ř. s. jej zastupoval také v řízení o kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 10, věty první, s. ř. s. hradí odměnu za zastupování a hotové výdaje ustanoveného advokáta stát.

[11] Zástupce stěžovatele učinil v řízení dva úkony právní služby, spočívající v doplnění kasační stížnosti, podané jako blanketní [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d)

zákona č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále též „advokátní tarif“] a podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti [§ 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Úkon právní služby spočívající v podání návrhu na přiznání odkladného účinku sice není výslovně zmíněn v § 11 odst. 2 advokátního tarifu, avšak písm. a) téhož ustanovení za takový úkon považuje návrh na předběžné opatření, dojde-li k němu po zahájení řízení.

[12] Jak bylo uvedeno výše, podaná kasační stížnost je dle § 32 odst. 7 písm. a) zákona o azylu nepřípustná. Jedná se tedy o neúčelný úkon, který nemohl vést k reálné ochraně stěžovatelových práv. S ohledem na povinnost soudu kasační stížnost v případě její nepřípustnosti odmítnout pak závěr o neúčelnosti dopadá také na všechny další úkony učiněné v řízení o kasační stížnosti, tedy i na návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[13] Nejvyšší správní soud proto nepřiznal odměnu za žádný z uvedených úkonů právní služby, neboť dospěl k závěru, že nemohly mít pro stěžovatele žádný přínos. Důvod, pro který zákon umožňuje ustanovit účastníkovi zástupce, jehož odměnu hradí stát, je zajištění ochrany práv a právem chráněných zájmů i těch účastníků, kteří by sami nebyli schopni hradit si zastoupení právním profesionálem. Stát tedy ustanovenému zástupci hradí odměnu pouze za ty úkony právní služby, které skutečně mohly ochraně těchto práv sloužit. Odporovalo by smyslu a účelu právní úpravy, pokud by ustanovený zástupce mohl úspěšně nárokovat odměnu za libovolný počet úkonů, aniž by byl zřejmý jejich přínos pro zastupovaného účastníka řízení (srovnej také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 7 Afs 56/2010 - 59, nebo ze dne 12. 7. 2012, č. j. 1 As 98/2012 - 21, či usnesení ze dne 23. 9. 2020, č. j. 3 Azs 246/2019 - 26, ze dne 21. 1. 2021, č. j. 7 Azs 368/2020 - 28, a ze dne 21. 4. 2020, č. j. 9 Azs 39/2020 - 32).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu